เรือนพิกรมศิลปาคาร

วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๘

อาจารย์ที่รักและศิษย์ทั้งปวง

จ.ม. ของอาจารย์ยมได้รับความรวมความพร้อมมาพลัน ความปรารถนาบูรณ์ขึ้นแต่ทมู่ศิษย์รู้สึกวาดูมัดใจเทลือ นิ่งพ้น จ.ม. นี้ระบับ ศิษย์ทั้งปวงอาจารย์ล่วงเสมอไปหาน้อยหรือว่าองได้รับอดีต.

พอได้ทราบว่าอาจารย์จะอยู่เรือนอดมดวงที่ปู่มต่างเสวียมแสนที่ต่ำสิ้นใจในไชดวงสีหาของอาจารย์ ความสัตย์จริงแน่หัวใจ ยมขออวยพรให้การเล่าเรียนของอาจารย์จงเป็นผลสำเร็จจุ่งดูดวงไม่เสื่อม พร้อมด้วยความทั้งสิ้นมาสู่ทั้งเสียเมื่อนอนด้วยความสัตย์

จ.ม. ฉบับนี้ยมได้ให้เรียบเรียงให้เสร็จเรียบร้อยที่เพราะจะนำไปด้วยตนเอง กรุงอ่าจะชวนเพื่อนาง ง. เขาทูล ถึงพี่ระบับทั้งสิ้นมาได้นำไปให้ด้วยตนเอง และดูผลิตตาได้ยาวจ.ม. ยมมา เพื่อให้ทั้งศิษย์อาจารย์ทั้งระบับ ยมได้ทั้งนี้พรอดีกับจ.ม. ของยมนี้ระบับที่ ไม่ทราบว่าจะกับศิษย์อาจารย์ทั้งไป ๆ ยมแต่ที่ไป เพื่อความมลออกข้อและดีมดอขึ้นสิ้นสัยของอาจารย์ได้สิ้นดรบไป ข้อยมที่กรมที่กว่า และรีบรองที่เป็นต้นสิ้น.

ดูผลิตต แต่ดูเมื่อจากที่ปู่มเสร็จ ดูเป็นดูมทอยเหว้ไม่รู้จะว่าเรียกที่ยืนแต่ต่อน ยมเห็นหัวเสร็จแล้วเสมอจะเสลิด ดูเรียบเปลอดที่ไปหาก. เมื่อ ๒ วันก่อนที่ยมไปธุระที่โรงเรียน พบแกลำลังเดินลงมาจากหน้ายม ขูดวิยมสอง-สามตัวแล้วก็หลไป. เห็นดูผลิตตาแล้วทำให้ยมนึกถึงอาจารย์อย่างยิ่ง

เพื่อน

หมู่นี้ได้รู้สึกเหมือนเมื่อเราเดินวนกันไปมาแล้วเป็นเช่นไรไม่ทราบ ไม่มีเรื่องเขียนถึงเลย ไม่มีเรื่องเป็นรูปร่างอ่อนไหวเลย แต่ที่เกี่ยวข้องคงพี่คงมีมาเขียนรายงานมันมีมากอ่านมันไม่ได้ทำอะไรเลยไปหรือ ยามเช่นนี้ก็จะเป็นอย่างไรอยู่ว่างเลย เพราะที่มีมองอยู่ว่างๆ ทำไม่ได้ แต่ก่อนเคยเขียนงานกรายงานต่างๆ มีเป็นต้องพบปะมาเรื่องอะไรต่างๆ ไม่ลงรายงานไปให้ในวันหนึ่งๆ ดูเกิดรับชีวิตของนักรบต่างๆ ดูวันนี้ยังไม่ทราบความเจริญอย่างไรบ้าง ตั้งใจที่ทำมาไปวันหนึ่งๆ เท่านั้นเอง

พูดถึงการงานแล้วยามเช่นนี้จะทำอย่างไร ชีวิตของคนเราที่จะเจริญต่อไปภายหน้าได้ไม่ภายในก็เพราะมีความหวังรออยู่มิใช่หรือ สำหรับคนต่างยามนี้อะไรเล่าที่เป็นความหวังอยู่ยังยามก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบมีความรักใคร่ - เป็นคนมีใจหนักแน่น - รักใคร่สามัคคี, ความหวัง, ความรู้เห็น, ความรู้ แต่รักใคร่ของยามทะลายลงแล้วสิ้นตั้งแล้ว มีทางใดเล่าที่รักใคร่ยังคงสูงสุดของยามทะลายลงยามนี้ไม่อยากจะทะเยอทะยานอะไรอีกแล้วในชีวิตนอกจากที่มีอยู่

ขอความจงทราบมาด้วยที่ถ้าอาการป่วยไข้ดีขึ้นล่าช้า จ.ม. ของคนต่างยามแล้วอันหลังๆ จะที่เขียนมาให้ทราบ.

รู้สึกทราบที่ทราบว่าการงานอยู่ในมือที่สำหรับยามก็พอประทังไปได้วันหนึ่งๆ ไม่เดือดร้อนอะไร.

รักและคิดถึง

ยุวดี ดุงพงษ์